

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Michala Rendy a soudců Mgr. Pavla Telce a JUDr. Hany Poláškové Wincorové ve věci

žalobce: **Povodí Moravy, s. p.**, IČO 70890013
sídlem Dřevařská 932/11, 602 00 Brno-Veverí

proti

žalované: **MORAVOLEN TRADE, a. s.**, IČO 25364464
sídlem Sudkov 293, 788 21 Sudkov
zastoupený advokátkou JUDr. Lenkou Vidovičovou, LL.M.
sídlem Zámečnická 497/3a, 772 00 Olomouc

o 483.316 Kč, k odvolání žalované proti mezitímnímu rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 207 C 34/2018-112,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se mění** takto:

„Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 483.316 Kč se zamítá.“

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 91.047,66 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalované.

Odůvodnění:

1. Napadeným mezitímním rozsudkem okresní soud vyslovil, že právní základ žalobcem žalobou uplatněného nároku je opodstatněný s tím, že o jeho výši a náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku. Okresní soud uzavřel, že žalobce se návrhem na vydání platebního rozkazu ze dne 28. 12. 2018 domáhal po žalované zaplacení částky 483.316 Kč s odůvodněním, že vykonává právo hospodařit s majetkem České republiky, a to s pozemky parc. č. st. xxx - zastavěná plocha a nádvoří, parc. č. xxx - vodní plocha, parc. č. xxx - vodní plocha a parc. č. xxx - vodní plocha, zapsané u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Šumperk na LV č. xxx pro obec a katastrální území Sudkov. Jelikož se na části předmětných pozemků nachází vodní dílo žalované, a to vzdouvací objekt a další související objekty sloužící pro malou vodní elektrárnu Moravolen Sudkov, které byly vybudovány před 1. 1. 2002, vyzval žalobce žalovanou k uzavření dohody o finanční náhradě za strpění vodního

díla, kterou na základě znaleckého posudku vyčíslil žalovanou částkou 483.316 Kč. Žalovaná ke dni podání žaloby dohodu neuzavřela a na náhradu za omezení vlastnického práva ničeho neuhradila ani přes předžalobní upomínku ze strany žalobce. Okresní soud uzavřel, že žalobce vykonává právo hospodaření s předmětnými nemovitostmi, přičemž na těchto pozemcích se nachází vodní dílo vybudované před 1. 1. 2002 existující však nejpozději ke dni 20. 9. 1937, a to vzdouvací objekt sloužící pro malou vodní elektrárnu provozovanou žalovanou v Sudkově, přičemž i přes jednání mezi účastníky nedošlo k uzavření dohody o výši náhrady za strpění vodního díla, a to z důvodu rozdílných představ ohledně výše náhrady a způsobu jejího určení. Okresní soud dovodil, že žaloba je co do základu důvodná, neboť žalovaná je vlastníkem vodního díla dle § 55 odst. 1 písm. g) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“) vybudovaného před rokem 2002, které se nachází v korytu vodního toku náležejícího České republice. Žalobce jako osoba oprávněná hospodařit s majetkem České republiky má povinnost respektovat zákonné věcné břemeno vyplývající z § 50 písm. c) vodního zákona spočívající ve strpění výše uvedeného díla na svém pozemku v korytě vodního toku. V řízení podle okresního soudu nebylo prokázáno, že by žalovaná či její právní předchůdce již před 1. 1. 2014 objektivně uhradili jednorázovou částku představující náhradu za užívání vodního díla na pozemcích pod správou žalobce a žalobce tak má podle § 59a vodního zákona s účinností od 1. 1. 2014 nárok na její zaplacení, který doposud nezanikl splněním. Podle okresního soudu zákonodárce znovu otevřel prostor pro uplatnění tohoto nároku právě tím, že zákonem č. 303/2013 Sb. zavedl do vodního zákona § 59a, podle kterého je vlastník pozemku za náhradu povinen strpět na svém pozemku vodní dílo vybudované před 1. lednem 2002 a jeho užívání, přičemž dle článku LV tohoto zákona nedojde-li mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem vodního díla k dohodě o náhradě za užívání pozemku do 24 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona, tj. od 1. 1. 2016, rozhodne na návrh vlastníka pozemku nebo vodního díla o výši náhrady soud. Okresní soud se zabýval námitkou promlčení vznesenou žalovanou a dospěl k závěru, že důvodná není. Podle okresního soudu promlčecí doba k určení výše náhrady počala dle § 100 a § 101 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“) ve spojení s ustanovením § 3036 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) běžet až ode dne 2. 1. 2016, přičemž k jejímu skončení by došlo ke dni 2. 1. 2019, po němž by byl nárok žalobce promlčen. Žalobce nicméně podal svůj návrh dne 28. 12. 2018, tedy podle okresního soudu před uplynutím promlčecí doby. Okresní soud dovodil, že ustanovení § 59a vodního zákona se uplatní i na situace dříve spadající pod § 50 písm. c) vodního zákona, tedy i na právě projednanou věc. Jako nedůvodnou pak okresní soud shledal námitku žalované, dle které se měl žalobce v důsledku zmeškání lhůty stanovené k dohodě mezi stranami, domáhat určení výše jednorázové náhrady určovací žalobou a nikoliv požadovat již zaplacení konkrétní částky v požadované výši.

2. Proti tomuto mezitímnímu rozsudku okresního soudu podala žalovaná včasné odvolání a domáhala se jeho změny a zamítnutí žaloby. Odvolatelka se ztotožnila se závěry okresního soudu, co do výkladu ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona, když dle tohoto ustanovení ve znění účinném od 1. 1. 2002 je vlastník pozemku, na kterém se nachází koryto vodního toku povinen strpět na svém pozemku vodní dílo umístěné v korytě vodního toku vybudované před účinností tohoto zákona. V předmětné věci byl žalobce ve smyslu ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona povinen strpět na svém pozemku vodní dílo - jez žalované umístěné v korytě vodního toku řeky Desné. Za tohoto omezení vlastnického práva náležela žalobci náhrada vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Vzhledem k tomu, že žalobce své právo na náhradu neuplatnil v tříleté promlčecí době, jež uplynula 2. 1. 2005, došlo podle odvolatelky k jeho promlčení. Podle odvolatelky právo na náhradu za omezení vlastnického práva vzniklo již za účinnosti ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona a oslabilo se promlčením, na což nemůže mít novelizace vodního zákona (ustanovení § 59a) jakýkoliv vliv, jinak by totiž působila nepřipustně nazpět již na vzniklá práva a povinnosti. Bylo by proti smyslu zákona, aby se opětovně přiznávala náhrada tam, kde již jednou byla poskytnuta, respektive měla být poskytnuta a takovýto výklad by byl v rozporu s principem právní jistoty předvídatelnosti práva a principem legitimního očekávání

a v konečném důsledku také se zákazem pravé retroaktivity. Odvolatelka poukázala na to, že ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona je v porovnání s § 59a ustanovením speciálním, neboť řeší pouze strpění vodních děl vybudovaných před 1. lednem 2002 v korytech vodních toků. Naproti tomu ustanovení § 59a vodního zákona řeší strpění vodních děl vybudovaných před 1. lednem 2002 na jakýchkoliv pozemcích. První pravidlo tedy řeší užší okruh případů než druhé, proto se uplatní zásada, že zvláštní úprava vylučuje použití úpravy obecné. Podle odvolatelky lze § 59a aplikovat pouze na pozemky, které nejsou korytem vodního toku. S ohledem na výše uvedené, vlastník pozemku má právo na náhradu za strpění vodního díla jiného vlastníka ve smyslu ustanovení § 59a vodního zákona pouze v případě vodního díla, jež se nenachází v korytě vodního toku. Vlastník pozemků, na němž se nachází koryto vodního toku má právo na náhradu za strpění vodního díla jiného vlastníka umístěného v korytu vodního toku dle ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona, nikoliv dle ustanovení § 59a vodního zákona. Předmětný pozemek, na kterém je vybudováno vodní dílo odvolatelky je korytem vodního toku řeky. Uvedené vodní dílo se nachází přímo v korytu řeky Desné ve smyslu § 44 odst. 1 věty druhé vodního zákona a žalobci tak vzniklo právo na náhradu za omezení vlastnického práva ve smyslu ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona, a to od 1. ledna 2002. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žalobu na stanovení přiměřené náhrady za omezení vlastnického práva až 28. 12. 2018, jeho nárok na přiměřenou náhradu za omezení vlastnického práva stavbou vodního díla byl již promlčen. Podle odvolatelky přiznání nároku žalobci ve smyslu ustanovení § 59a vodního zákona by bylo v rozporu s principem právní jistoty a předvídatelnosti práva. Žalobci nevznikl nárok na přiměřenou náhradu dle ustanovení § 50 písm. c) a § 59a vodního zákona, protože tato již měla být vypořádána v hluboké minulosti, v době vybudování předmětného vodního díla dle zákona č. 65/1870 Sb., Moravského zemského zákoníku (dále jen „mor. z. z.“). Zároveň není podle odvolatelky rozhodné, zda náhrada byla skutečně uhrazena, neboť se jedná o soukromoprávní vztah tehdejších vlastníků bez přesahu na vlastníky pozdější. Odvolatelka dále namítala, že zákonodárce dle historického a teleologického výkladu ustanovení § 59a vodního zákona, neměl v úmyslu postihnout celé období před 1. 1. 2002 až do hluboké minulosti a legalizovat již jednou legalizovaný vztah podle mor. z. z. Smyslem a účelem ustanovení § 59a vodního zákona je narovnat právní poměry mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem vodního díla vzniklé v období od 1. 1. 1995 do 31. 12. 2001, kdy povinnost k úhradě přiměřené náhrady za strpění vodního díla na pozemku jiného vlastníka nebyla zákonem vyžadována, ačkoliv samotná zákonná služebnost zakotvena byla, tedy v období od zrušení mor. z. z. až do nabytí účinnosti současného vodního zákona. Vzhledem k tomu, že vodní dílo, které je předmětem tohoto soudního řízení bylo vybudováno za účinnosti mor. z. z. ustanovení § 59a vodního zákona se na toto vodní dílo nevztahuje. Odvolatelka poukázala na konkrétní rozhodnutí Okresního soudu v Kladně a Krajského soudu v Praze a zároveň na stanovisko číslo 1 expertní skupiny komise pro aplikaci nové civilní legislativy při ministerstvu Ministerstvu spravedlnosti ze dne 9. 11. 2012. Zejména pak odvolatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 22 Cdo 1499/2020-205 a dále na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2020.

3. K odvolání žalované se písemně vyjádřil žalobce a navrhl potvrzení mezitímního rozsudku okresního soudu. Podle žalobce je nárok na náhradu dán již samou existencí stavby, a to za předpokladu, že nebyly prokázány skutečnosti, které by nárok na náhradu vylučovaly. Nelze automaticky předjímat, že stavba vodního díla byla v minulosti finančně vypořádána pouze s odkazem na tehdejší právní úpravu. Žalobce má za to, že nárok na finanční náhradu dle ustanovení § 59a vodního zákona je dán, otázkou je pouze její výše, o které rozhodne na návrh vlastníka pozemku nebo vodního díla soud. Co se týká námítky promlčení uplatněné žalovanou, ta mohla být úspěšně uplatněna od 3. ledna 2019 a později. Žaloba byla však u okresního soudu podána 28. 12. 2018, tedy v zákonem dané lhůtě a k promlčení nároku tak dojít nemohlo. Podle žalobce má ustanovení § 59a restituční charakter a obnovuje nárok na náhradu za umístění a užívání vodního díla vybudovaného před 1. lednem 2002. Co se týká vztahu, respektive možnosti aplikace § 50 písm. c) a § 59a vodního zákona, ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona ukládá

vlastníkům pozemku strpět vodní díla umístěná v korytě vodního toku vybudována před účinností vodního zákona. Povinnost strpět vodní díla podle § 50 písm. c) vodního zákona mají tedy i vlastníci pozemků, jejichž jsou vodní díla součástí a tedy i ve vlastnictví vlastníků daných pozemků. Výjimku z tohoto ustanovení však tvoří pozemky, na nichž jsou umístěna vodní díla, která jsou v soukromoprávním smyslu samostatnou věcí ve vlastnictví jiného vlastníka. V takovém případě by měla povinnost strpět vodní díla charakter tzv. zákonného věcného břemene, které má ústavní základ v čl. 11 odst. 4 Listiny základních práva a svobod. Ustanovení § 59a vodního zákona se na rozdíl od ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona týká všech vodních děl umístěných na pozemku jiného vlastníka před účinností vodního zákona a má charakter zákonného břemene, které je v ústavní rovině zakotveno v čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 6. 2020 sp. zn. 22 Cdo 3631/2019 a namítal, že žalovanou předložený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2020 nelze na projednávanou věc aplikovat, neboť toto rozhodnutí fakticky ukládá okresním soudům, aby se s otázkou vztahu ustanovení § 50 písm. c) a § 59a vodního zákona vypořádaly. Podle žalobce je ustanovení § 59a nutno vykládat tak, že zákonodárce úplně dořešil situaci, na kterou nedopadalo zcela ustanovení § 50 písm. c) a výslovně upravil finanční náhradu.

4. Krajský soud při konstatování včasnosti a přípustnosti odvolání a jeho podání oprávněnou osobou, přezkoumal mezitímní rozsudek okresního soudu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné.
5. Po přezkoumání obsahu spisu krajský soud v první řadě konstatuje, že okresní soud měl splněny všechny podmínky pro vydání mezitímního rozsudku dle ustanovení § 152 odst. 2 o. s. ř., neboť z dokazování provedeného okresním soudem bylo možno učinit závěr o důvodnosti či nedůvodnosti žalobcem uplatněného nároku, co do základu, ostatně oba účastníci sporu s tímto procesním postupem soudu výslovně souhlasili. Shodně s okresním soudem také odvolací soud konstatuje, že mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce vykonává právo hospodařit s nemovitostmi ve vlastnictví České republiky, a to v žalobě specifikovanými pozemky zapsanými na LV číslo xxx pro obec a katastrální území Sudkov, přičemž žalovaná je vlastníkem vodního díla vybudovaného před 1. 1. 2002, a to vzdouvacího objektu sloužícího pro malou vodní elektrárnu provozovanou žalovanou v Sudkově, když plocha zabraná stavbou činí 859 m². Nesporné mezi účastníky bylo rovněž to, že mezi účastníky nedošlo k uzavření dohody o výši náhrady za strpění vodního díla na pozemku ve vlastnictví žalobkyně.
6. Odvolací soud se však neztotožňuje se závěrem okresního soudu o důvodnosti žalobcem uplatněného nároku, co do jeho základu.
7. Okresní soud nesprávně vyhodnotil vztah ustanovení § 59a vodního zákona a § 50 písm. c) vodního zákona a nesprávně vyhodnotil žalovanou v průběhu řízení vznesenou námitku promlčení. Okresní soud v této souvislosti uzavřel, že promlčecí doba počala běžet ode dne 2. 1. 2016, přičemž k jejímu skončení by došlo ke dni 2. 1. 2019, po němž by byl nárok žalobce promlčen. Za situace, kdy žalobce podal svůj návrh dne 28. 12. 2018, tedy před uplynutím promlčecí doby, není námitka promlčení vznesená žalovanou podle okresního soudu důvodná. Dále okresní soud uzavřel, že se ustanovení § 59a vodního zákona uplatní i na situace dříve spadající pod § 50 písm. c) vodního zákona, tedy i na právě projednávanou věc. Podle okresního soudu, k uplatnění nároku podle § 59a vodního zákona je dle článku LV přechodného ustanovení zákona č. 303/2013 Sb. podstatná toliko skutečnost, zda mezi účastníky došlo v rozhodném období 24 měsíců od účinnosti tohoto zákona tj. od 1. 1. 2016 k uzavření dohody o náhradě či nikoliv.
8. Tyto závěry okresního soudu krajský soud neakceptuje. Podle § 50 písm. c) vodního zákona, vlastníci pozemků, na nichž se nacházejí koryta vodních toků jsou povinni strpět na svém pozemku vodní díla umístěná v korytě vodního toku vybudovaná před účinností tohoto zákona.

9. Podle § 59a vodního zákona vlastník pozemku je povinen strpět za náhradu na svém pozemku vodní dílo vybudované před 1. lednem 2020 a jeho užívání.
10. Podle článku LV přechodného ustanovení zákona č. 303/2013 Sb., nedojde-li mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem vodního díla k dohodě o náhradě za užívání pozemku podle § 59a vodního zákona do 24 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, rozhodne na návrh vlastníka pozemku nebo vodního díla o výši náhrady soud.
11. Pro právní posouzení věci je dle názoru krajského soudu podstatné v posouzení vztahu ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona a § 59a vodního zákona. V tomto směru vychází krajský soud z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1499/2020, z něhož vyplývá, že ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona je v poměru speciality k obecnému ustanovení § 59a vodního zákona. Ke vzniku práva na náhradu za omezení vlastnického práva vyplývajícího z § 50 písm. c) vodního zákona ve spojení s čl. 11 odst. 4 Listiny základních prav a svobod, došlo ke dni účinnosti vodního zákona, tedy k 1. 1. 2002. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí uvedl, že zmíněná ustanovení vodního zákona zakládají existenci zákonného omezení vlastnického práva a představují řešení situací existujících z dob před účinností nového vodního zákona, to je před 1. 1. 2002. V obou případech přitom vzniká vlastníkově vodního díla povinnost nahradit vlastníkově pozemku omezení jeho vlastnických práva, a to formou jednorázové kompenzace. Zatímco dispozice právních norem obsažených v citovaných ustanoveních vodního zákona je shodná, hypotéza daných norem se zásadním způsobem liší. V případě § 50 písm. c) jsou účinky právní normy omezeny na vodní díla vybudovaná před 1. 1. 2002 nacházející se v korytě vodního toku; naproti tomu norma obsažená v § 59a své účinky vztahuje obecně na všechna vodní díla vybudovaná před 1. 1. 2002 a dopadá proto i na širší okruh situací (i na vodní díla, která se v korytě vodního toku přímo nenacházejí). Lze tedy konstatovat, že tytéž účinky, které pro všechna vodní díla vybudovaná před 1. 1. 2002 nastaly na základě § 59a vodního zákona k 1. 1. 2014 (kdy nastala účinnost uvedeného ustanovení), nastaly pro vodní díla vybudovaná před 1. 1. 2002 v korytě vodního toku již účinností § 50 písm. c) vodního zákona (to je již k 1. 1. 2002). Je proto nutné uzavřít, že mezi těmito právními normami je dán vztah speciality a obecnosti. Ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona je tedy ve vztahu k § 59a normou speciální.
12. Z uvedeného vyplývá, že není správný závěr okresního soudu, že tříletá promlčecí doba dle ustanovení § 100 a § 101 obč. zák. ve spojení s ustanovením § 3036 o. z. začala běžet až ode dne 2. 1. 2016, nýbrž je zřejmé, že začala běžet již okamžikem 1. 1. 2002, kdy nabylo účinnosti ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona. Promlčecí doba tříletá tedy uplynula k 1. 1. 2005 a za situace, kdy žaloba žalobce byla podána 28. 12. 2018, tedy po uplynutí tříleté promlčecí doby je žalobcem uplatněný nárok promlčen a závěr okresního soudu o důvodnosti základu žalobcem uplatněného nároku tak nemůže obstát.
13. Nelze se ztotožnit s argumentací žalobce, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 22 Cdo 1499/2020-205 nelze na projednávanou věc aplikovat, neboť Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí zcela pregnantně vyjádřil právní názor na vztah ustanovení § 50 písm. c) vodního zákona a § 59a vodního zákona s tím, že ustanovení § 50 písm. c) je ve vztahu k § 59a normou speciální.
14. Ze shora uvedených důvodů konstatuje krajský soud, že pokud se žalobce domáhá zaplacení žalované částky, není jeho nárok důvodný a za této situace krajský soud rozsudek okresního soudu podle ustanovení § 220 o. s. ř. změnil a žalobu žalobce zamítl.
15. Vzhledem ke změně rozsudku okresního soudu rozhodl krajský soud o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů podle ustanovení § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a uložil procesně neúspěšnému žalobci povinnost nahradit náklady řízení procesně úspěšné žalované. Náklady řízení před soudem prvního stupně představují náklady za 4 účelně vynaložené náklady právní služby po 10.260 Kč dle § 7 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., a to za následující úkony právní služby - převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 16. 4. 2019 a ze dne

29. 11. 2019, účast na soudním jednání u okresního soudu dne 28. 5. 2020, k těmto úkonům přísluší 4x režijní paušál á 300 Kč dle § 13 odst. 3 téhož předpisu tedy 1.200 Kč, dále náhrada za ztrátu času ve výši 400 Kč a náhrada cestovního ve výši 706 Kč, vše zvýšeno o 21 % DPH dle ustanovení § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. ve výši 9.148,86 Kč, když zástupkyně žalované osvědčila, že je plátkyní uvedené daně. Celkem tedy náklady řízení před soudem prvního stupně představují částku 52.714,86 Kč.
16. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn skutečností, že v odvolacím řízení byla žalovaná úspěšná a má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení, které představují odměnu za zastupování, za 3 úkony právní služby á 10 260 Kč (podání odvolání ze dne 14. 7. 2020, doplnění odvolání ze dne 15. 10. 2020 a účast u odvolacího jednání), 3x režijní paušál á 300 Kč, tj. 900 Kč, vše zvýšeno o 21 % DPH ve výši 6.652,80 Kč. Pokud žalovaná uplatňovala náklady odvolacího řízení za písemné podání ve věci ze dne 11. 12. 2020, nepovažuje odvolací soud tento úkon za účelně vynaložený, neboť zástupkyně žalované pouze předložila rozhodnutí soudů, na které ve své odvolací argumentaci odkazovala. Celkem tedy náklady odvolacího řízení představují částku 38.332,80 Kč. Celkové náklady řízení žalovaného před soudy obou stupňů tak činí částku 91.047,66 Kč.
17. Lhůta k plnění náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů byla stanovena dle ustanovení § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř. jako třídenní a místem plnění bylo určeno sídlo advokátky žalované dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Šumperku ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku.

Nesplní-li povinný povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Olomouc 14. ledna 2021

Mgr. Michal Renda v. r.
předseda senátu